

Ei seäl polnud seädust, tafti,
Olli maas nüüd rammuto.

Teine jalga jäend selja alla
Küssarasse hüssuste,
Soneed pekswad, nahk on passa,
Waene luggo õiete.

Omma iho istufisse
Waewaga niiüd aeab ta,
Köie tüffi füttafisse,
Ilma peäst niiüd neab ta:

„Wötko se, ja teine õrra,
Sandid asjad ilma peäst!
Mende läbbi woind kas surra,
Kuuskudes siit ilsewelt.“

Siiski ellab Simmukenne,
Nka veel siin ilma peäst;
Weelgi wina himmukenne
Armas temma süddameli.

Oh! et sa niiüd saaksid targaks,
Pärrast pomist ellades.
Mits sa teed veel ennast wargaks?
Teise omma piddades.

Õrra minne ennam metsa
Kurja nou ja föiega.
Jääb föis terweks, siis saad otja,
Kurrat wiib se föiega
Pörgusse sind pöslema.